

JYRKI PELLINEN erälaukku

erälaukku

ISBN 978-952-215-251-0

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ntamo 2012

www.ntamo.net

erälaukku

JYRKI PELLINEN

www.ntamo.net

Hengitys on katkelma, tai valokuva. Oven edessä kotikallio, paljon pienempi kuin te luulette, tai mitä kirjoitan, on oikeastaan telttatuoli. Synesthesioiden joukko, verhoissa silmäni läpi näen ritariperhosia.

– Kaikki täällä on omaa työtä.

– No se oli selvästi sanottu.

Yksinkertaisesti vai. Marie Antoinetten valoa kun luonto tunkee seinien läpi. Täällä on, ajattelen minä nyt muualla ajatuksissani oleva, ihan ihanteellista kyllä, mutta verbaalisesti ei ihan erilaista kuin Pentin luona.

– Sinä olet nyt täällä, sanoo ääni.

Tunne kirjoittaessani pitkä, mutta nyt tunne on lyhyt. Mietin mitä kieltä tämä on, ja muotoa myös, se on sama asia kuin mikä lukee junalipussa. Bussissa luki Vaasa – Hämeenlinna, eläkeläislippu. Vitsailu ei auta. Nousen seisomaan vielä kerran. Kesällä on Lasse Pöystin monologi ja musiikkipäivät. Ei minulla ole mitään Hämettä vastaan. Vanhat kivet vaan ovat täällä liikkumattomampia. Se on historiaa. Mielessä välähtää juuri tätä ajatellessa eräs juttu, jonka kirjoitin pikkukaupungissa tässä lähellä. Tervehdin ajatuksiani jo, ovatko nämä ehkä juhlapuheita, juomalauluja. Lähellä on puro joka laskee järveen. Emäntä kertoi haaveestaan (ehkä viimeisestä) ostaa pieni moottori ja ajaa sillä idyllijokea alaspäin ja lukea romaania. Niin hän on tehnyt koko ikänsä. Minä olen täällä

hänen tarkkailijansa. Kiellän häneltä kaiken fyysisen. Ujutan silti kättäni hänen rintaansa. Silloin puhelin soi ja ajattelen – onko tämä ehkä sittenkin parempaakin tekstiä kuin kertoa itse aiheutetusta adaptaatiosta, jossa kaikki on kuviteltua, siis olemisesta mikä tulee Pentin luona. Tuosta viisitoistavuotisesta seikkailusta.

Juuri kun nousin kahville vastapäinen lato ajoi kuin junarata. Niin vanha lato, ettei junaratoja ollut vielä keksittykään.

Emäntä pukeutui juuri kun saavuin buduaariin.

– Anteeksi katso.

– Minuahan tässä katsotaan. Voi meitä, hän sanoi.

– Ei hätää, katso, sanoin, repäisin kassistani kirjoitusperipinkan.

– Kaikki kelpaa, emäntä sanoi.

Hän pukeutui liljojen kylvämistä varten. Yritin pidättää häntä usuttaen häntäkin kirjoittelemaan omiaan.

– Liljan siemenet kuolevat, jos en nyt istuta.

– Mutta jos tuleekin luentomatka kesällä etkä ehdi nähdä niitä.

– Ne on monivuotisia, näetkös, hän sanoi.

– Voi meitä, hän sanoi.

Minä kuulin ihmisen psykologiasta tuon äänen. Siinä kulki erilaisen väristys. Väristys, jota sanottiin todellisemmaksi kuin mitä olin lapsena oppinut käymään läpi.

Rouva katseli minua, mutta ajattelikin leijonankitakasvia, sanoi: ”On se kummaa kun nuo leijonankidat eivät kestä aurinkoa.” Vähän ajan kuluttua: ”Minä kastelin niitä ja kukkia, ei auttanut. Niitä pitää pitää sisällä.”

”Kahville”, joku huusi: meitä on täällä vain kaksi. Tämä talo on vauras ja uusi, tosin vanhalla maalla. Kymmenen kilometriä tästä on paikka, jossa viikingit yrittivät ryöstää meidät. Ne lyötiin takaisin.

Tunnen omenapiirakan kylmän kielelläni. Pidän täällä lyhyestä itsestäni. Minulla on kielellä kaikki. Aurinko alkaa paistaa kuin Peltö-Timpuri.

– Sinun pitää päästä tuosta kirjailijasta jo irti, lykkäät sitä vähän joka väliin. En huomannut melkein puhuvani ääneen.

– Luin sitä parikymppisenä ja luulin nimittäin silloin, että kaikki Suomessa kirjoittavat nykyään tällä tavalla. Sitten ilmestyi kumminkin se Oksasen Tykkimiehen syli.

– No nythän sinun kelpaa, kun meillä on Oksasen Stalinin lehmätkin. Taatusti ihan erilaista tyyliä. Emäntä kertoi juuri lainanneensa Puhdistus-nimisen kaukaista aihetta käsittelevän kotimaisen kirjailijattaren kirjan. Hän sanoi puhelimeen Eevalle, joka oli kiertolainaaaja vaatien jo takaisin kirjaa Puhdistus:

– En ole kuin puolivälissä, ja nyt Pellinen tuli kylään, etten varmaan pian saa sitä loppuunkaan.

”En koskaan saa tarpeeksi tästä aurinkoisesta maaseudusta. Muistot sille ovat menneen viikon hetkiä. Nekin tulevat jostain muusta. Kasvavat yhteistunneiksi. Kuoritaan pois. Voimakas nykyhetki pilaa ne heikoiksi häiveiksi, eikä niitä tarvita. On uusi ilmava etäisyys.”

ERÄLAUKKU on kokemuksellinen kertomus kesästä, päivistä ja hetkistä, emännästä ja Hämeestä. Muhevaa viljaproosaa, jossa kieli elää Pellisessä kuin lintu.

ISBN 978-952-215-251-0

ntamo 2012

www.ntamo.net